

BELGISCHE SENAAAT

VERGADERING VAN 12 JULI 1927

Wetsontwerp betreffende het sluitingsuur der openbare gelegenheden.

TOELICHTING

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

Een besluit-wet van 24 Juli 1926, gewijzigd op 22 October daaropvolgende, heeft de sluiting van al de openbare gelegenheden voorgeschreven op één uur 's morgens, behalve voor de steden Oostende, Blankenberghe en Spa, gedurende het zomerseizoen, zijnde van 1 Juni tot 1 October. Het besluit-wet voorziet bovendien de vrijheid voor de colleges van burgemeester en schepenen de toelating te verleenen de gelegenheden open te houden na één uur, op zeven dagen ter gelegenheid van sportfeesten en op zeven dagen ter gelegenheid van volksvermakelijkheden.

Met het doel de uitzondering te handhaven ten gunste van de badsteden, heeft de Regeering een wetsontwerp ingediend, doch dit werd door de Kamer verworpen, hetgeen den omvang der uitzonderingsmaatregelen genomen uit hoofde van de economische omstandigheden tijdens de periode der volmacht, nog heeft verergerd.

Verschillende amendementen, waarbij aan de gemeenteoverheden gedeeltelijk de macht haar toegestaan door de wet van 16-24 Augustus 1790 werd teruggegeven, ondergingen hetzelfde lot.

De besluiten van de Kamer hebben de openbare meening in beroering gebracht en wij meenen derhalve beroep te moeten doen op den Senaat.

Het debat van de Kamer heeft bewezen dat de meeste, zooniet alle burgemeesters der groote steden, voorstan-

ders zijn van een terugkeer tot het gemeene recht.

De redenen van deze zienswijze zijn van onderscheiden aard :

1° De omstandigheden, die het besluit van 24 Juli 1926 hebben ingegeven, hebben opgehouden te bestaan.

Het gold alstoen de uitgaven, vooral de weeldeuitgaven, te verminderen, waar deze hoofdzakelijk gedaan werden door vreemdelingen die op overdreven wijze voordeel trokken uit de diepe inzinking van onze munt, het pond 240 frank noteerend.

Dank de stabilisatie, hebben de producten en waren normale prijzen verkregen, en bovendien worden de weeldeuitgaven belast met zulke hoge taxes dat zij noodzakelijk de bevolking nopen minder uitgaven te doen, hetgeen gelukkig niet zoozeer het geval is voor de vreemdelingen die in het land komen voor hun genoeg ;

2° Daar heden geen beschouwingen van algemeen belang kunnen aangehaald worden, beroept men zich op de openbare zedelijkheid.

Men zou echter het zonnelicht loochenen met een der gevolgen te betwisten van het besluit-wet van 24 Juli 1926 en wel het ontstaan van talrijke private kringen, alleen gesticht met het doel de wetsvoorschriften te ontduiken.

Deze kringen niet alleen zijn een aanmoediging voor verscheidene misbruiken, doch ontsnappen gemakkelijk aan het toezicht en de controle der

politie, en tevens aan de fiscale lasten, die zwaar wegen op de openbare gelegenheden.

De zedelijkheid heeft niets te winnen bij een dwangregiem, dat gemakkelijk is te ontduiken, wel integendeel;

3° Indien België in het buitenland de faam geniet van strenge levenswijze, die kan behagen aan hen die aartsvaderlijke gewoonten hebben behouden, valt het niet te betwijfelen dat tal van vreemdelingen zich liever zullen begeven naar een land zooals Frankrijk, waar men er zich wel zou voor hoeden aan de levenswijze der lieden enge perken te stellen, vermits de uitgaven van vreemde bezoekers in dit land op twaalf milliarden worden geraamd.

Naar evenredigheid, bezit België ook in het toerisme, in zijn badplaatsen, in zijne gastvrije groote steden, aantrekkelijkheden die de vreemdelingen doen toestroomen.

En het is een waarheid als een koe te beweren dat zulk een belangrijke factor van handelsvoorspoed is, die men zou ongelijk hebben te ontzenuwen, door maatregelen zonder practisch nut voor onze medeburgers.

Het Belgisch volk, zooals vaak werd gezegd en zooals wij kunnen herhalen, bestaat hoofdzakelijk uit arbeiders met gematigdheid en gezond verstand begaafd. En het ware ons volk bijna beledigen indien men zijne vrijheid te leven zooals het wil wou aan banden leggen; en het zijn stellig geen individueele misbruiken, die eene puriteinsche wetgeving van algemeene toepassing kunnen wettigen.

In feiten behoort het vraagstuk, dat ons thans bezighoudt, niet meer tot de bevoegdheid van de Regeering.

Lang reeds viel het onder de bevoegdheid der gemeentebesturen, vermits het behoort tot de politiemacht der burgemeesters. Artikel 3, lid 3 der wet van 16-24 Augustus 1790 luidt immers als volgt :

de waakzaamheid en aan het gezag der gemeentebesturen toevertrouwd zijn :

» »

» 3° De handhaving van de orde in de plaatsen waar er samenscholingen zijn, zooals jaarmarkten, markten, openbare vermakelijkheden en plechtigheden, vertooningen, spelen, koffiehuisen, kerken en andere openbare inrichtingen. »

De burgemeesters, ambtenaren van het centraal bestuur, zijn niet tekort gekomen aan de plichten, die hun discretionnaire politiemacht hun oplegt, welke macht nochtans onderworpen is aan het toezicht van het bestuur.

Daar de regeling van het sluitingsuur der openbare inrichtingen hoofdzakelijk van gemeentelijken aard is, past het onder alle opzichten terug te keeren tot eene reeds eeuwenoude traditie, die het land steeds ten goede is gekomen. Met dit blijk van vertrouwen te schenken aan het gemeentelijk magistraat, zal het Parlement het Belgisch gezond verstand huldigen, en tevens eene wettige oorzaak van misnoegdheid uit den weg ruimen.

Eene laatste opmerking :

Het besluit van 24 Juli bepaalt dat de openbare inrichtingen moeten sluiten te 1 uur. Welnu, in de meeste gemeenten van het land, bepaalden de gemeentereglementen het sluitingsuur te elf of twaalf uur, behoudens eene bijzondere toelating van den burgemeester. Dit was het geval in de provincie en zelfs in de gemeenten der Brusselsche agglomeratie, onder meer te Elsene.

Niemand zal beweren dat het niet menschelijk is terug te keeren tot eene regeling door de gemeenten gesteund op eene lange traditie, en die beter is aangepast aan de plaatselijke gewoonten.

Het besluit van 24 Juli, waarbij algemeen voor heel het land het sluitingsuur der koffiehuisen op 1 uur wordt gesteld, berooft dus wel ten onrechte het gemeentebestuur van het recht het sluitingsuur te bepalen op een vroeger uur.

(ANNEXE AU N° 191.)

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1926-1927.

I

Proposition de loi abrogeant les arrêtés royaux des 24 juillet et 22 octobre 1926, pris en exécution de la loi du 16 juillet 1926 et fixant l'heure de la fermeture des établissements publics.

ARTICLE UNIQUE.

Les arrêtés royaux des 24 juillet et 22 octobre 1926, pris en exécution de la loi du 16 juillet 1926 et fixant l'heure de la fermeture des établissements publics, sont abrogés.

ARMAND HUYSMANS.

II

Proposition de loi subsidiaire.

(Pour le cas où ne serait pas adoptée la proposition de loi ci-dessus.)

ARTICLE UNIQUE.

Les 3e et 4e alinéas de l'arrêté royal du 24 juillet 1926 sont remplacés par la disposition suivante :

« Le bourgmestre pourra ordonner la fermeture des établissements publics avant une heure du matin. Il pourra aussi, mais à titre exceptionnel, accorder l'autorisation de tenir les établissements ouverts après une heure du matin.

» Cette autorisation pourra s'étendre à toute la période estivale pour les villes d'Ostende, Blankenberghe et Spa, c'est-à-dire du 1er juin au 1er octobre. »

ARMAND HUYSMANS.

(BIJLAGE VAN N° 191.)

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1926-1927.

I

Westvoorstel tot intrekking van de Koninklijke besluiten van 24 Juli en 22 October 1926, genomen ter uitvoering van de wet van 16 Juli 1926 en tot vaststelling van het sluitingsuur der openbare inrichtingen.

EENIG ARTIKEL.

De Koninklijke besluiten van 24 Juli en 22 October 1926, genomen ter uitvoering van de wet van 16 Juli 1926 en tot vaststelling van het sluitingsuur der openbare inrichtingen worden ingetrokken.

II

Bijkomend wetsvoorstel.

(Ingeval bovenstaand wetsvoorstel werd verworpen.)

EENIG ARTIKEL.

Het 3e en het 4e lid van het Koninklijk besluit van 24 Juli 1926 worden door de volgende bepaling vervangen :

« De burgemeester kan de sluiting der openbare inrichtingen vóór één uur 's nachts bevelen. Hij kan eveneens, doch ten uitzonderlijken titel, de toelating verleen en na één uur 's nachts deze inrichtingen open te houden.

» Deze toelating kan, voor de steden Oostende, Blankenberghe en Spa voor het geheele zomerseizoen worden verleend en wel van 1 Juni tot 1 October. »

III

Proposition de loi plus subsidiaire.

ARTICLE UNIQUE.

L'alinéa 3 de l'article 1er de l'arrêté royal du 24 juillet 1926 est remplacé par la disposition suivante :

« Du 1er juin au 1er octobre de chaque année, la disposition de l'alinéa premier n'est pas applicable aux villes d'Ostende, Blankenberghe et Spa. »

ARMAND HUYSMANS.

III

Tweede bijkomend wetsvoorstel.

EENIG ARTIKEL.

Lid 3 van het eerste artikel van het Koninklijk besluit van 24 Juli 1926 wordt door de volgende bepaling vervangen :

« Van 1 Juli tot 1 October van elk jaar is de bepaling van het eerste lid niet van toepassing op de steden Oostende, Blankenberghe en Spa. »